సీరియల్

రక్తపుటేర్లు

వసుంధర

(గత సంచిక తరువాయి)

శ్యామలరావు అందగాడు కాకపోవడం మాత్రమే కాదు. కురూపికింద వస్తాయి. అయితే శ్యామలరావు బియ్యే ప్యాసయ్యాడు. చిన్న ఉద్యోగం కూడా చేస్తున్నాడు. తండ్రి ఆస్తిలోంచి అతడికి పదెకరాలు వాటా కూడా వస్తుంది. ఈ కారణంగా శ్యామలరావు కోసం ఎందరో ఆడపిల్లల తలిదండ్రులు తిరుగుతున్నారు. అందువల్ల శ్యామలరావుకు తను చాలా అందగాడినన్న భ్రమ ఏర్పడింది.

చాలా సంబంధాలనతను పిల్ల అందం నచ్చక వది లేశాడు. పిల్ల అందం నచ్చిన నాలుగు సంబంధాలను కట్నం నచ్చక వదిలేశాడు.

ఆఫీసులో అతడితోపాటు ఉద్యోగం చేస్తున్న ఊర్మిళ అతణ్ని ప్రేమిస్తోంది. ఆమె ప్రేమకు కారణం ఒక్కటే—ఆమెకు మొగుడు కావాలి! తండ్రి కట్నం యిచ్చి పెళ్ళి చేయలేడు. ఊర్మిళ చాలామందిని ప్రేమించ బోయింది. ఎన్నోచోట్ల విఫలురాలైంది. ప్రస్తుతం ఆఫీసులో బ్రహ్మచారిగా మిగిలింది శ్యామలరావొక్కడే!

ఊర్మిళ అందమైనదనే చెప్పుకోవాలి. అందువల్ల

శ్యామలరావుకు ఆమె ప్రేమ గర్వకారణంగా ఉంది. అలాగని ఆమెను పెళ్ళి చేసుకోనూలేదు. ఊర్మిళ కూ అతడికీ కులం కలవలేదు. తండ్రి ఈ పెళ్ళికి ఒప్పుకోడని అతడికి తెలుసు. తండ్రి ఒప్పుకోని పెళ్ళి చేసుకోవడం అతడికిష్టంలేదు.

పెళ్ళి చేసుకుంటాడన్న ఆశతో ఊర్మిళ శ్యామల రావుతో పార్కుల్లోనూ, సినిమాల్లోనూ తిరుగుతోంది.

అందువల్ల శ్యామలరావు ప్రిస్టేజి పెరుగుతోంది. అది పెంచుకోవడంకోసమేకాక అతను తన ఆనందంకోసం కూడా ఆమెతో తిరుగుతున్నాడు. ఒక అందమైన ఆడపిల్ల ఏకాంతంలో కూర్చుని కబుర్లు చెబుతూంటే ఆ అనుభవమతడికి చాలా బాగుంది. అందుకే అతడామెకు తెలిసికూడా తన ప్రేమ పెళ్ళికి దారితీయదన్న విషయం చెప్పలేదు.

"ఊర్మిళా-నిజంగా నువ్వు నన్ను ప్రేమిస్తున్నావా?" శ్యామలరావీ ప్రశ్న యధాలాపంగా అడగలేదు. అది అతడి మనసును వేధిస్తున్న ప్రశ్న కావడం ఒకటైతే, ఆమె యిచ్చే జవాబు పదేపదే వినాలన్న రెండవ కారణం కూడా అతడిచేత తరచు ఆ ప్రశ్నను వేయిస్తూ ఉంటుంది.

"నీకీ అనుమానమెందుకొచ్చింది?" అన్నది ఊర్మిళ.

శ్యామలరావు తన అహంకారాన్నెప్పుడూ వదులుకోలేదు—"నా చుట్టూ ఎందరో ఆడపిల్లల తలిదండ్రులు తిరుగుతున్నారు. అయినా నీ ప్రేమ ఒక్కటే నాకెంతో ఆనందాన్ని కలిగిస్తోంది. బహుశా నేనూ నిన్ను గాఢంగా ప్రేమిస్తున్నానుకుంటాను. అందువల్ల నే నీ ప్రేమ గురించి ధృవీకరించుకోవాలనిపిస్తుంది—"

ఊర్మిళ తమాషాగా నవ్వి—"నీ చుట్టూ తిరిగేవాళ్ళు నీ చదువు, డబ్బు, నీ తండ్రి సంప్రదాయం చూసి వస్తున్నారు. కానీ నేను నీ వ్యక్తిత్వంపట్ల ఆకర్షితురాలినై నిన్ను ప్రేమిస్తున్నాను. చెప్పాలంటే నాది ప్రేమకాదు. ఆరాధన!" అంది.

శ్యామలరావు గర్వంగా నవ్వి — "నీ ఆరాధన నా అదృష్టం—" అన్నాడు.

"నువ్వలా అనుకోవడం నా అదృష్టం—" అంది ఊర్మిళ.

"ఇద్దరూ ఒకరి ప్రేమనొకరు అదృష్టంగా భావిస్తున్నాం. అంటే ఒకరిపై ఒకరికి బాగా నమ్మకం ఏర్పడిందన్నమాట. అలాంటప్పుడు ఒక్కసారి మనమిద్దరం కలిసి 'ఏ మహాబలిపురమో తిరిగివస్తే ఎంత బాగుంటుంది?" అన్నాడు శ్యామలరావు.

"బాగుంటుందని నాకూ అనిపిస్తోంది—" అంది ఊర్మిళ.

శ్యామలరావు కళ్ళు మెరిశాయి—"నిజంగా నాతో వస్తావా?" అన్నాడు.

"రానప్పుడు మన ప్రేమకు అర్థమేమిటి?" అంది ఊర్మిళ.

"అయితే రేపే ప్రయాణమవుదాం—"

"కుదరదేమో—" అంది ఊర్మిళ.

"ఎందుకు కుదరదు? ఆఫీసరు చాలా మంచివాడు. అడగ్గానే సెలవిస్తాడు—"

"ఆయన సెలవివ్వడం సమస్య కాదు. ఈ రోజే మన పెళ్ళి జరిగే అవకాశం ముందేమోనని అనుమానిస్తున్నాను—" అంది ఊర్మిళ.

"ఈ రోజే పెళ్ళా—అంత తొందరేమొచ్చింది?"

"మనం కలిసి తిరగాలనుకుంటే అది పెళ్ళయినాక నే కదా!"

"అంటే నీకు నమ్మకం లేదా నామీద?"

"నాకు నామీదా, నీమీద కూడా నమ్మకముంది. కానీ నీకు నీమీద నమ్మకముందో లేదో తెలియదు—" అంది ఊర్మిళ.

"అదేం?"

"మన ప్రేమ పెళ్ళికి దారి తీస్తుందన్న నమ్మకం నీకు లేనప్పుడే పెళ్ళికి ముందు నాతో కలిసి బయట ఊళ్ళు తిరగాలనిపిస్తుంది—"

"ఎంత మాటన్నావు?" అన్నాడు శ్యామలరావు.

"అయ్యో! నేను నిన్ను తప్పు పట్టడం లేదు. నీ వ్యక్తిత్వంపట్ల బలంగా ఆకర్షించబడినదానను నేను. నిన్ను ప్రేమిస్తూ, ఆరాధిస్తున్నదానను నేను. అలాంటి నేను నీతో ఏకాంతంగా ఉండడం సంభవిస్తే నన్ను నేను నిగ్రహించుకోలేను. నువ్వు తప్పుచేయకూడదనుకున్నా నా ప్రోత్సాహమే నిన్ను తొందరపడేలా చేయవచ్చు. అందుకనే పెళ్ళికాకుండా నీతో ఏకాంతంగా ఉండదల్చుకోలేదు—" అంది ఊర్మిళ.

ఏమాత్రం తెలివున్న మగాడైనా ఊర్మిళ అన్న మాటల్లోని వెటకారాన్ని అర్థంచేసుకోగలడు. శ్యామలరావు తెలివిలేనివాడు కాడు. కానీ అహంకారం తెలివిని మింగేస్తుందని దానికొక ఉదాహరణగా ఉన్నాడతనిప్పుడు. అందుకే ఊర్మిళ మాటలకు గర్వపడ్డాడతను. ఆ కారణంగానే అతడి మనసులో ఊర్మిళ అంటే కొంత యిష్టం కూడా ఏర్పడివుంది. ఎందుకంటే....

ఒక పర్యాయం శ్యామలరావు వయసురేపే కోర్కెలను చంపుకోలేక ఒక స్నేహితుడి సలహామీద ఓ వేశ్య యింటికి వెళ్ళాడు. ఆ వేశ్య అతణ్ణి చూసి— "నాకు నువ్వు బొత్తిగా నచ్చలేదు. అన్యధా భావించకు. నువ్విక్కణ్ణించి వెళ్ళిపోతానంటే నేను నీకు పది రూపాయలు ఇచ్చుకుంటాను—" అంది.

ఈ అవమానం శ్యామలరావు ఎవరికీ చెప్పుకోలేదు. ఆ తర్వాత అతను మళ్ళీ వేశ్య దగ్గరకు వెళ్ళాలని ప్రయత్నించలేదు. అయితే ఏకాంతంలో తనంటే ఇష్టపడే ఆడదానితో సుఖించాలన్న కోర్కె ఆనాటి నుంచీ పెరిగి పెద్దదవుతోంది. పెళ్ళి ఓ పట్టాన కుదిరేలా కనబడ్డంలేదు. ఉన్నదల్లా ఊర్మిళ. ఆమెను ఒక్క సారైనా అనుభవించగలిగితే బాగుంటుందని ఉంది. కానీ ఊర్మిళ కూడా పెళ్ళి అంటోంది.

"మన పెళ్ళెప్పుడో?" అని నిట్టూర్చాడతను.

"నువ్వు తల్చుకుంటే ఈ రోజే పెళ్ళి. రేపే మహా బలిపురం—"

"నేను తల్చుకుని లాభంలేదు—"

"ఎందుకని?"

"మా నాన్నకు మన పెళ్ళి ఇష్టంకాదు. వర్ణాంతర వివాహాలనాయన ఒప్పుకోడు—"

"అయితే ఎలా? మన పెళ్ళి జరుగదా?"

"ఎందుకు జరుగదు? నేను నిన్ను తప్ప ఇంకెవ్వరినీ పెళ్ళిచేసుకోను గదా!"

"అయితే ఆ విషయమాయనకు చెప్పొచ్చుగదా!"

"ఆయనకు గుండెజబ్బుంది. సమయం కోసం వేచి చూస్తున్నాను—"

"పోనీ మీ అమ్మకు చెప్పి — నెమ్మదిగా ఆవిడ చేత మీ నాన్నకు చెప్పించొచ్చు కదా!" అంది ఊర్మిళ.

"ఇలాంటి పెళ్ళిళ్ళకు మా అమ్మ మొదలే ఒప్పుకోదు. ఈ ప్రపంచంలో మా నాన్న తప్ప ఇంకెవ్వరూ ఆవిడ నొప్పించలేరు—" అన్నాడు శ్యామలరావు.

"సరే—అంతకాలం మహాబలిపురం వాయిదా వేయి-" అంటూ ఊర్మిళ లేచింది. శ్యామలరావు దగ్గర సెలవు తీసుకుని ఆమె బజార్లోకి నడిచింది. బజార్లో ఆమెకు స్నేహితురాలు ఎదురయింది.

"ఎక్కణ్నుంచి, పార్కు నుంచేనా?" అందామె.

"అవును—"

"పెళ్ళి చేసుకుంటానన్నాడా?"

"ఇంకా లేదు—"

"ఊర్మిళా—నిన్ను చూస్తే జాలేస్తోందే! ఆ కోతి వెధవ చుట్టూ యెందుకు తిరుగుతావే? నీ అందానికి దాసోహమనే అందమైన కుర్రాళ్ళు బోలెడు మంది వుంటారు."

ఊర్మిళ అదోలా నవ్వి—"నా అందానికి దాసోహమనే వాళ్ళు నా కక్కర్లేదు. నన్ను పెళ్ళి చేసుకునే వాళ్ళు కావాలి. నేను శ్యామలరావు మీద ప్రేమ, ఆరాధన నటిస్తున్నాను. అతడు తప్పక నా దారికి వస్తాడు. ఇలాంటి ప్రేమ, ఆరాధన ముఖ్యంగా అతడికి ఏ ఆడదానినుంచీ లభించవు. ఇంట్లో చెప్పలేక తటపటాయిస్తున్నాడు. ఏదో ఓ రోజున అతడికా ధైర్యం కూడా వస్తుంది—" అంది.

"అతనొప్పుకుంటే పెళ్ళి చేసుకుంటావా?"

"మహారాజులా!" అంది ఊర్మిళ.

"పెళ్ళికోసం ఇంతలా వ్యక్తిత్వాన్ని చంపుకున్న నిన్ను చూస్తూంటే నాకు జాలివేస్తోంది—" అంది స్నేహితురాలు.

"ఎందరో పెళ్ళి చేసుకుని వ్యక్తిత్వాల్ని చంపుకుం టున్నారు. నేను పెళ్ళికి ముందే చంపుకుంటున్నాను. కాస్త వెనకా ముందూ తేడా — అంతేగా!" అంది ఊర్మిళ.

"ఒకవేళ అతను నిన్ను మోసంచేస్తే!"

"అలాంటి అవకాశం అతడికివ్వను—"

"అలాంటి మోసంకాదు. నిన్ను పెళ్ళిచేసుకోకుండా వేరే ఎవరినైనా పెళ్ళి చేసుకుంటే?" అంది స్నేహితురాలు.

"అతడు నన్ను పెళ్ళిచేసుకుంటాడన్న నమ్మకం నాకు వుంది. అలా జరుగని పక్షంలో అతణ్ని చంపేస్తాను..." అంది ఊర్మిళ.

"అవేం మాటలే — చంపడం అంత తేలికను కున్నావా?"

ఊర్మిళ నిట్టూర్చి — "అన్నివిధాలా అతడికంటె అధికురాలినై ఉండీ—ఆడ పుట్టుక పుట్టిన కారణంగా అతడి వెంట తిరుగుతున్నాను. అది నా దురదృష్టం. అతడి అదృష్టం. ఆ అదృష్టాన్నతడు గుర్తించకపోతే నేను తట్టుకోలేను. పెళ్ళికోసం ఇంతకంటె హీనమైన పని నేను చేయలేను. ఆ అసహాయ స్థితి నాకు కల్పించే ఆవేశంలో నేనొక హంతకురాలిగా మారడం పెద్ద ఆశ్చర్యంకాదు—" అంది.

అయితే ఆమె హంతకురాలిగా మారే పరిస్థితులు

శ్యామలరావింట్లో ఏర్పడుతున్న శ్లేటు లెక్క!

అతను పార్కునుంచి ఇంటికి వెళ్ళగానే తండ్రి చెప్పాడు-"రేపు మనం పెళ్ళిచూపులకు వెడుతున్నాం-" అని.

శ్యామలరావు తండ్రినేమీ అడగలేదు. విశేషాలనతను తల్లినడిగి తెలుసుకున్నాడు.

పిల్ల పేరు నిర్మల. చిదిమి దీపం పెట్టుకునేలా ఉంటుందిట. పాతికవేల రూపాయలు కట్నం. వాళ్ళు బాగా ఉన్నవారు. అందువల్ల ఈ సంబంధం అన్ని విధాలా అతడి తండ్రికి నచ్చింది. పిల్ల నచ్చితే వెంటనే తాంబూలాలు పుచ్చుకోవాలని కూడా ఆయననుకుంటున్నాడు.

పిల్ల అందంగా ఉంటుందనగానే శ్యామలరావులో కొత్త ఉత్సాహం కలిగింది. ఆసక్తి పెరిగింది—"వాళ్ళకు నేను నచ్చానా?" అనడిగాడు.

"అసలు నిన్ను చూసేకదా — వాళ్ళీ సంబంధానికి వచ్చారు—" అంది తల్లి.

* * *

మర్నాడు అతను ఆఫీసుకు సెలవు పెట్టాడు. బస్సులో ఉదయమే బయల్దేరి రెండు గంటల్లో పెళ్ళివారి ఊరు చేరుకున్నారు. అప్పుడు చూశాడు శ్యామలరావు పెళ్ళికూతుర్ని.

పెళ్ళికూతురు నల్లగా ఉంది. నలుపంటే బొగ్గులాంటి నలుపు. ఆమె నల్లటి ముఖంలో కూడా పళ్ళు తెల్లగా మెరవడంలేదు. పసుపు రంగులో ఉన్న ఆ పళ్ళ రంగు విషయంలో అతడికేమీ సందేహముండకూడదనేమో ఓ రెండు పళ్ళు కాస్త స్పష్టంగానే కనబడుతున్నాయి.

ఆమె ఎంతో ప్రయత్నించినా ఆ పళ్ళు అతడికప్పుడప్పుడు దర్శనమిస్తూనే వున్నాయి.

"నిన్ను చూశాకనే కదా — వాళ్ళీ సంబంధాని కొచ్చారు—" అన్న తల్లి మాటలు అతడికి గుర్తురాలేక పోలేదు. కానీ గుర్తురానట్లు మనసును సరిపెట్టుకున్నాడు.

శ్యామలరావు తండ్రి చాలా ఉత్సాహంగా ఉన్నాడు. ఆయనా, పెళ్ళికూతురు తండ్రి ఏమేమో మాట్లాడుకుంటున్నారు. శ్యామలరావు తండ్రిని, తల్లిని చాటుకు పిలిచాడు. అయిదు నిమిషాలు వాళ్ళు మాట్లాడుకున్నారు.

"పిల్లనిదివరకు చూశారా మీరు?" అనడిగాడు శ్యామలరావు.

"ఇదే మొదటిసారి చూడ్డం—" అంది తల్లి.

"ఎలా ఉంది మీకు?"

"లక్షణంగా లక్ష్మీదేవిలా ఉంది—" అంది తల్లి.

లక్ష్మీదేవిలా ఉండే పిల్లల్నింక చూడకూడదని శ్యామలరావు మనసులో అనుకుని తండ్రివంక తిరిగాడు. ఆయన అతడి ఉద్దేశ్యం గ్రహించినట్లు—"ఈ సంబంధం నాకు నచ్చింది. వియ్యంకుడు చాలా మంచివాడు—" అన్నాడు.

"కానీ నాకు పిల్ల నచ్చలేదు—" అన్నాడు శ్యామలరావు.

తల్లి, తండ్రి కూడా ఆశ్చర్యంగా — "ఎందుకని?" అన్నారు.

కారణం వాళ్ళకు అర్థంకానందుకు ఆశ్చర్యపడినా— ఆ పిల్లను తనకు అంటగట్టే ప్రమాదమున్నదని శ్యామలరావు తలిదండ్రులకు ఆ పిల్లలోని అవకరాలన్నీ చెప్పాడు.

అంతా విని తండ్రి కొడుకును మందలించి—"అందా

స్నేహితులూ కొరుక్కుతినరు. ఆ పిల్ల నీకంటే వెయ్యిరెట్లు అందంగా ఉంది—" అన్నాడు. ఆయన కంఠంలో దృఢ నిశ్చయం కనబడింది.

శ్యామలరావు భయపడ్డాడు. అందుకని అతను చటుక్కున వియ్యంకుడి వద్దకు వెళ్ళి — "మా అమ్మకూ, నాన్నకూ ఈ సంబంధం నచ్చింది కానీ నాకు మీ అమ్మాయి నచ్చలేదు—" అని చెప్పేశాడు.

ఈ సంఘటనకు అంతా తెల్లబోయారు.

అప్పుడక్కడ ఉన్న యువకుడొకడు శ్యామలరావు భుజంమీద చెయ్యివేశాడు—"మిస్టర్! ఒకసారి నాతో పక్కకు వస్తావా?"

అడగడమైతే అడిగాడు కానీ అతనించుమించు శ్యామలరావుని ఓ గదిలోకి లాక్కుపోయాడు. అప్పుడు తలుపులు వేసి—"నా పేరు ప్రతాప్!" అన్నాడు.

"ఎవర్నువ్వు!" అన్నాడు శ్యామలరావు.

"కంగారుపడకు — నేను చెప్పేది పూర్తిగా విను. ముందు నీ ఎదురుగా ఉన్న అద్దంలో నీ ప్రతిబింబం ఒక్కసారి చూసుకో—" అన్నాడు ప్రతాప్.

అప్రయత్నంగానే శ్యామలరావు అద్దంలో తన ప్రతిబింబాన్ని చూసుకున్నాడు. పక్కనే ప్రతాప్ ఉన్నాడేమో శ్యామలరావు రూపం మరీ వికారంగా ఉంది.

"ఏమిటి నువ్వనేది?"

"నా పక్కన నువ్వెలాగుంటావో చూశావుగా— నీకంటే నేను వెయ్యిరెట్లు అందగాడినని ఎవరైనా చెబుతారు. నేను నిర్మలను ప్రేమించాను. ఆమె తండ్రిని అడిగాను. వరస కలవదని ఆయన ఒప్పుకోలేదు. ఏదో

దూరపు వరుసలో మాకు అన్నా చెల్లెళ్ళ బంధుత్వం ఉన్నది. వరుస చాలా చాలా దూరం అయినప్పటికీ పాటించక తప్పలేదు. నిర్మలకు పెళ్ళిచూపులంటే వరు డెలాగుంటాడోనని చూడాలని వచ్చాను. నీకు అంద ముక్కటే కాదు. సంస్కారం కూడా లేదు—" అని ఒక్క క్షణం ఆగాడు ప్రతాప్.

"నేను చాలా మొండివాణ్ని. తల్చుకుంటే ఏమైనా చేయగలను. కానీ కొన్ని నియమాలకు లొంగివుంటాను. అందువల్ల నిన్నేమీ చేయకుండా వదిలిపెట్టాను. అయితే నీ కుసంస్కారాన్ని నేను క్షమించలేను. నీ ప్రవర్తనకు క్షమార్పణ చెప్పుకుని వెళ్ళకపోతే నిన్ను రోజురోజూకూ క్రూరంగా హింసించి చంపుతాను—" అంటూ ప్రతాప్ జేబులోంచి చిన్న కత్తితీసి—"ఆలోచించుకో—అయిదు నిమిషాలు వ్యవధి. నేను పోలీసుల కూడా భయ పడను. యెవరూ నన్నేమీ చెయ్యలేరు. నా మనసు ఎంతో సున్నితమైంది. అయితే సున్నిత మనస్కులను కష్టపెట్టే వారిపట్ల అది కఠిన పాషాణంగా కూడా మారుతుంది—" అన్నాడు.

శ్యామలరావు అతడి చేతిలోని కత్తివంకా, క్రూరంగా మెరిసే అతడి కళ్ళవంకా భయంగా చూశాడు. ఏదో అనాలని అనుకుని ఆగిపోయాడు. ప్రతాప్ కళ్ళు అత నడక్కుండానే ఎన్నో ప్రశ్నలకు జవాబు చెబు తున్నాయి.

"నేను కావాలని అలా ప్రవర్తించలేదు. నా తలి దండ్రులు డబ్బుకాశపడి ఈ సంబంధం నామీద రుద్దా లనుకుంటూంటే నేను ఆవేశంతో అలా మాట్లాడేను. సంస్కారం గురించి మర్చిపోయాను—" అన్నాడతను.

తర్వాత అతను ప్రతాప్ తో కలిసి గదిలోంచి బయటకు వచ్చేడు. నిర్మల తండ్రిని సమీపించి—"నా తొందరపాటును మన్నించండి. నా మాటలకు మీ మనసు నొప్పించివుంటే అది ఉద్దేశపూర్వకంగా కాదనీ, నాకు నచ్చకపోయినంతమాత్రాన మీ అమ్మాయి కురూపి అని నేను అభిప్రాయపడ్డాననీ అనుకోకండి—" అన్నాడు.

అప్పుడు నిర్మల అక్కడే ఉంది. ఆమె చటుక్కున శ్యామలరావు వంక చూసి — "చూడగానే నచ్చే అమ్మాయి కావాలంటే మీరు జాహ్నవిని చూడవల సింది—" అంది.

"జాహ్నవి ఎవరు?" — ఈ ప్రశ్న శ్యామలరావు మనసులోనే ఉండిపోయింది. అతను పైకి ఏమీ అనలేదు.

నిర్మల తండ్రి మాత్రం లౌక్యంగా—"కుర్రాళ్ళకేం తెలుస్తుంది? అతను ముందు పిల్ల నచ్చలేదన్నాడు. తర్వాత అందుకు సారీ చెప్పాడు. అందుకే అన్నీ పెద్ద వాళ్ళకు వదిలిపెడితే అంతా మేమే చూసుకుంటాం—" అన్నాడు. ఆయన ఈ సంబంధాన్ని అప్పుడే పూర్తిగా వదలదల్చుకోలేదు.

* * *

"చాలా థాంక్స్ ప్రతాప్!" అంది నిర్మల.

గార్డెన్లో వేరే ఇంకెవ్వరూ లేరు అక్కడ.

ఎందుకూ అని ప్రతాప్ అడగలేదు. శ్యామలరావు మాటలు అందరికంటే నిర్మలనే ఎక్కువగా కష్ట పెట్టాయి. అతడిచేత క్షమార్పణ చెప్పించడం నిర్మలకు ఆనందం కలిగించడంలో ఆశ్చర్యంలేదు. కానీ ఆ క్షణంలో తనకంత ఆవేశమెందుకు కలిగింది?

"నిజానికి నాకు వాడు నచ్చలేదు. వాడికి నేను

నచ్చేస్తానేమోనని భయపడ్డాను. నా అదృష్టం బాగుంది. అయితే నేను నచ్చలేదని ముఖంమీదే చెప్పడంమాత్రం చాలా బాధ కలిగించింది—" అంది నిర్మల—"నేను అందవికారినే కావచ్చు. అంతమాత్రాన ఆ మాట పదే పదే నాముందు చెప్పి నా మనసుకు కష్టం కలిగించడం అన్యాయం కదూ?"

ప్రతాప్ ఆమెవంక కోపంగా చూసి—"నువ్వు అందవికారివని ఎవరన్నారో చెప్పు—వాళ్ళని...." అని ఆగిపోయాడు.

నిర్మల నవ్వుతూ—"ఆఖరికి నా తలితండ్రులామాట అన్నా పట్టించుకోను. కానీ అద్దంలో నా ప్రతిబింబం చెప్పేమాట కాదనలేనుగదా—" అంది.

"అద్దంలో నువ్వు చూసేది నీ ప్రతిబింబాన్ని. కానీ నేను నీ అసలు రూపాన్ని చూస్తున్నాను. నామాట మీద నీకు నిమ్మకమేనా?"

"ఎందుకు కాదు?"

"అలాగైతే నా ముందు నీ అందాన్ని చిన్నబుచ్చకోకు. నాకు చెప్పలేనంత కోపం వస్తుంది—"

"కోపమా?" అని నవ్వి—"నీ కళ్ళకు నేనెంత అందంగా కనిపిస్తానేమిటి?" అంది నిర్మల.

"చెప్పనా?" అని ఓసారి చుట్టూ చూశాడు ప్రతాప్. ఎవ్వరూ లేరు. అతడు చటుక్కున ఆమె ముఖాన్ని రెండు చేతులలోకి తీసుకుని బలంగా ముద్దు పెట్టుకున్నాడు.

నిర్మలకు క్షణం ఊపిరాడలేదు. అయితే కాలం స్తంభించిపోతే బాగుండునని మాత్రం ఆమెకు అనిపించింది. ఆమె రెండు చేతులూ అతడి నడుం చుట్టూ

బిగుసుకున్నాయి. కౌగిలి బిగికోసం ఆమె అతడికి బాగా దగ్గరగా జరిగింది.

ఆ ముద్దులో వేడివుంది. తియ్యదనం వుంది. అన్నింటికీ మించిన కాంక్ష ఉంది.

వాళ్ళు విడిపోవడానికి కొంతసేపు పట్టింది.

"చాలా థాంక్స్ ప్రతాప్!" అంది నిర్మల.

"ఇలాంటి వ్యవహారాల్లో మగాడే ఆడదానికి థాంక్స్ చెప్పుకోవాలి—"

ఏదో అనబోయి ఆగిపోయింది నిర్మల. ప్రతాప్ తనే మళ్ళీ అన్నాడు. "ఇక్కడ ఎవ్వరూ లేరు కాబట్టి ఇబ్బందిలేకపోయింది. నలుగురిలో ఉండగా నా కంటికి నువ్వెలా కనిపిస్తున్నదీ అడక్కు. ఒక్క క్షణం నీ వంక పరిశీలనగా చూశానంటే నిన్ను ముద్దు పెట్టుకోవాలని పిస్తుంది—"

"ప్రతాప్—నీకులా నన్ను ప్రేమించే మగాడు నాకు దొరకడు. నన్ను నువ్వే ఎందుకు పెళ్ళిచేసుకోవు?" అంది నిర్మల.

"నీకు తెలియనిదేముంది? మీ బంధువుల్నీ మా బంధువుల్నీ అటూ ఇటూ లింకులు కలుపుకుంటూపోతే ఎవరో నిన్ను నాకు చెల్లెల్ని చేశారు—"

"కానీ—" అని క్షణంగా ఆగింది నిర్మల—"మన మధ్య అన్నా చెల్లెళ్ళ బంధం ఏనాడో తెగిపోయిందని నీకు తెలుసు—"

"వావి వరసలమీద నా కెన్నడూ నమ్మకంలేదు. ఆడ, మగ అన్నవి రెండే ఈ ప్రపంచంలోని వరుసలు. అయితే దగ్గర బంధువుల వివాహాం మంచిదికాదని శరీర శాస్త్రం చెబుతోంది. ఆ శరీర శాస్త్రాన్ని సగం మాత్రమే

అనుసరిస్తున్నదీ అన్నా చెల్లెళ్ళ పద్ధతి. నిజానికి అన్నకు చెల్లెలంతో బావకు మరదలూ అంతే! ఇదెవ్వరూ చెప్పినా పట్టించుకోరు. అందుకే నేనెవరికీ చెప్పను—"

"నేను నా తలిదండ్రుల్నెదిరించి వచ్చేస్తాను. మన మిద్దరం ఎక్కడికైనా వెళ్ళిపోదాం—" అంది నిర్మల.

"జన్మనిచ్చిన తలిదండ్రుల మనసుకు కష్టం కలిగించే పని నేను చెయ్యలేను. మరొకర్ని చెయ్యమని ప్రోత్సహించలేను. అంతా అప్సరస అనే జాహ్నవి నన్ను ప్రేమించింది. మాకు జాతకాలు కలువలేదు. జాహ్నవి అవన్నీ పట్టించుకోరాదంటుంది. కానీ నేను పెద్దలకోసం ఆ సంబంధాన్ని వదిలేశాను—" అన్నాడు ప్రతాప్.

ఆ విషయం నిర్మలకు తెలుసు. టాపిక్ మార్చడం కోసం ఆమె — "ప్రతాప్—నువ్వు రాకపోతే ఆ అవమానంతో నేను కుమిలిపోయేదాన్ని—" అంది.

"నేను నిన్ను అవమానంనుంచి రక్షించడానికిరాలేదు. నా బెంగకొద్దీ వచ్చాను. నా ప్రియురాలు నాకు శాశ్వతంగా దూరమైపోతుందేమోనన్న బెంగతో వచ్చాను. అదృష్టం నన్ను రక్షించింది—" అన్నాడు ప్రతాప్.

"నిజం చెప్పొద్దూ — ఏకాంతంలో నువ్వు నన్నిలా తరచుగా కలుసుకుంటూంటే నాకు పెళ్ళి వద్దనిపిస్తూ వుంటుంది—" అంది నిర్మల. ఏకాంతంలో ప్రతాప్ ఆవేశమెలా ఉంటుందో గుర్తుచేసుకోనేందుకు నిర్మలకు ఇందాకటి ముద్దు చాలు. అతడి కోరికలో ఎంత బలం? ఎంత ఆవేశం? వివాహం చేసుకున్న భర్త కూడా తన నంత కాంక్షతో దగ్గరకు తీసుకుంటాడనిపించదు. ప్రతాప్ యెంత పొగిడినా నిర్మలకు తన అందం ఏపాటిదో తెలుసు.

"నాకూ అలాగే అనిపిస్తుంది. అయితే నేను మగవాణ్ని కావడంవల్ల అది నా స్వార్థం అనిపించుకుంటుందన్న భయం—"

"నీది స్వార్థమే అయితే నాకు నీ స్వార్థమే కావాలి—" అని ఆమె—"రేపు సాయంత్రం అయిదు నుంచి రాత్రి పదిదాకా ఇంట్లో యెవ్వరూ ఉండరు. నేను పెళ్ళికి వలసినదాన్నే. కానీ నీకోసం ఉండిపోతున్నాను. దొడ్డి తలుపు తీసి ఉంచుతాను. అదే దారిని రావచ్చు—" అంది.

ప్రతాప్ కళ్ళు మెరిశాయి. అతనామెవంక ఉత్సాహంగా చూసి — "నేను నీకిచ్చిన భేతాళ విగ్రహం భద్రంగా ఉంచావా?" అన్నాడు.

"ఆఁ అది ఎవరికళ్ళా పడకుండా నా పెట్టెలో దాచాను—"

"నేను వచ్చేసరికల్లా అది బయటకు తీసి శుభ్రంగా తుడిచి గదిలో మూలగా వున్న బల్లమీద పెట్టి ఉంచు-" అన్నాడు ప్రతాప్.

"అయితే పూజ ఉందా?" నిర్మల కంఠంలో సన్నని వణుకు.

"అవును. ఒక నిమ్మకాయ...." అని ప్రతాప్ ఏదో చెప్పబోతూండగా ఆమె అతణ్ని వారించి—"అంతా నాకు తెలుసు. అన్నీ సిద్ధంగా ఉంచుతాను—" అంది.

ప్రతాప్ ఆమె వంక చూసి — "పూజ పేరు చెప్పి నిన్ను బాధిస్తున్నానుకదూ?" అన్నాడు.

"నేనా బాధ గురించి ఆలోచించను. పూజ అనంతరం జరిగేదే నా మనసును మధుర భావనలతో నింపేస్తుంది" అంటూ నిర్మల తన ముంజేతివంక చూసుకుంది. అక్కడ

సన్నగా పొడుగ్గా ఉన్న మచ్చను చూసుకొని–"ఈసారి మచ్చ ఎక్కడో?" అనుకుంది. ఆమె భావనలో నేల మీద నగ్నంగా పడుకుని ఉన్న తన శరీరంపై కదులు తున్న ప్రతాప్ చేతివ్రేళ్ళ అనుభూతి శరీరానికి అప్పుడే కలుగుతోంది. ఆ వ్రేళ్ళెక్కడ ఆగుతాయో?

ఆమె కళ్ళకు రెండు నిమ్మ చెక్కలు కూడా కని పిస్తున్నాయి.

అయినప్పటికీ — "రేపు తప్పక వస్తావు కదూ?" అంటూ ఆమె ప్రతాప్ వంక అర్థింపుగా చూసింది.

• • •

ఆ రోజు హోటల్ స్వప్నాలో మధురిమ కాబరే నృత్యం. వార్త ఊరంతా పెద్ద విశేషంలా పాకిపోయింది.

హోటల్ ముందు జనం తీర్థ ప్రజలా ఉన్నారు. అడ్వాన్సుగా టికెట్సు సంపాదించడానికి వచ్చినవారి కంటె అక్కడ ఏదో సమయంలో ఆమె దర్శనం కాక పోతుందా అని వచ్చినవారే ఎక్కువ.

మధురిమ యెక్కడికి వెళ్ళినా ఇంత హడావుడీ జరుగుతుంది. అందుకని ఆమె ఏ ఆర్భాటమూ లేకుండా మగ దుస్తుల్లో, మారువేషంలో ఎప్పుడో హోటల్లో ప్రవేశించింది. ఆ విషయమెంతో రహస్యంగా ఉంచ బడింది. ఆ విషయం తెలియని అమాయక యువకులు చాలామంది అక్కడ ఆమె కోసం ఎదురుచూస్తూనే ఉన్నారు.

మధుసూదనరావుకు స్వప్నా హోటల్ యాజమా న్యంతో పరిచయముంది. ఆయనకీవార్త చేరింది. ఆయన డేంజర్‌కు కబురు అందజేశాడు. డేంజర్ శ్రీకాంత్‌తో కలిసి మంత్రాంగం చేశాడు. రాత్రి ఆమె నాట్యం

ప్రారంభమయ్యేలోగా—ఆమెను మధుసూదనరావు గదికి తరలించాలి.

శ్రీకాంత్ ముందు తానొక్కడూ హోటలు దాపులకు వెళ్ళాడు. తీర ప్రజలా ఉన్న జనాన్ని చూసి ఆశ్చర్యపోయాడు. తర్వాత స్నేహితుణ్ని కలుసుకునే మిషతో లోపలకు వెళ్ళాడు.

మధురిమ ఉంటున్నది రూం నంబరు ముప్పైఏడు. శ్రీకాంత్ సరిగ్గా అక్కడే ఆగాడు. ముఖ్యులైన వారెవరూ లేనట్లు ఆ గదిముందు ఏ విధమైన కోలాహలమూ లేదు. అతను ఒక్క క్షణం మాత్రం తటపటాయించి గది తలుపు తట్టాడు.

తలుపు తెరుచుకుందుకు ఎంతోసేపు పట్టలేదు. తలుపు తీసినది భీమసేనుడు. అతడి మహాకాయాన్ని చూస్తూ శ్రీకాంత్ భయపడ్డాడు.

"ఒక ముఖ్యమైన సమాచారం తీసుకువచ్చాను. మధురిమగారున్నారా?" వినయంగా అడిగాడు శ్రీకాంత్.

భీమసేనుడు ఆశ్చర్యంగా—"ఎవర్నువ్వు?" అన్నాడు.

"నన్ను ప్రొప్రయిటరుగారు పంపారు. లోనికి రానిస్తారా?"

భీమసేనుడు బక్కలా ఉన్న శ్రీకాంత్ని చూసి ఏమాత్రమూ సందేహించలేదు. తలుపులు తీసి లోనికి రానిచ్చాడు.

లోపల ఆఫ్రికన్సుకు మించి నల్లగా ఉన్న భారతీయ వనితను చూసి శ్రీకాంత్ ఆశ్చర్యపడ్డాడు — "ఇది మధురిమగారి అసలు రూపమా, లేక మారువేషమా?" అన్నాడతను.

"రెండూ కాదు. దిష్టి చుక్క—" అన్నాడు భీమ

సేనుడు — "మధురిమ స్నానం చేస్తున్నది. కొద్దిసేపు అలా కూర్చో!"

శ్రీకాంత్ ఆశ్చర్యంగా ఆమెను చూస్తూ వెళ్ళి సోఫాలో కూలబడ్డాడు. అందమైన ఆడవాళ్ళు ముఖాలకు నల్లటి చుక్క పెట్టుకుంటారు. మధురిమ ఏకంగా మనిషి నే పక్కన ఉంచుకుంది. తన అందానికి దిష్టి తగులుందని ఆమెకు భయమా? నిజానికి ఈ నల్లని యువతి పక్కన ఉండడం వల్ల నే మధురిమ అందం ద్విగుణీకృతంగా కన బడి మరింత దిష్టి తగులవచ్చు.

భీమసేనుడు కానీ, ఆ యువతి కానీ శ్రీకాంత్ లో మాట్లాడలేదు. వాళ్ళు బొమ్మల్లా తమతమ స్థానాల్లో కూర్చున్నారు. కొద్ది సేపటికి బాత్రూం తలుపులు తెరుచుకుని మధురిమ వచ్చింది.

ఆమెను చూస్తూనే శ్రీకాంత్ కు మతిపోయిందని పించింది.

ఎంత అందం? ఏ కవి కలానికీ, ఏ గాయకుడి గళానికీ అందని అపురూప సౌందర్యం ఇంత దగ్గరనుంచి చూడ గలగడం తన అదృష్టం.

అందమైన ఆడవాళ్ళు చాలామంది ఉంటారు. కానీ మధురిమ అందం వేరు. ఆ అందం శిల్పంగా మలచబడడం కోసం సృష్టించబడిందా అన్నట్లుంది ఆమె శరీర సౌష్టవం. తన వంపుసొంపులు, మేనిఛాయ ప్రదర్శించ బడడం కోసమే అన్నట్లు ఆమె వస్త్రధారణ చేసింది. ఏ పురుషుడూ ఆమెను చూసి ఊరుకోలేదు.

"అందుకే ఈమె క్యాబరే నర్తకి అయింది—" అను కున్నాడు శ్రీకాంత్.

మధురిమ శ్రీకాంత్ ని సమీపించి—"ఎవర్నువ్వు?"

అంది.

"కొన్ని క్షణాలాగితే కానీ మాట్లాడలేను—" అన్నాడు శ్రీకాంత్. అయితే కొన్ని క్షణాలు ఆగినా కూడా అతను మాట్లాడలేకపోయాడు. అప్పుడు మధురిమ అక్కణ్నించి వెళ్ళి ఒక లాంగ్ కోటు తొడుక్కుని వచ్చింది.

శ్రీకాంత్‌కు వచ్చిన పని గుర్తొచ్చింది — "నన్ను ప్రొప్రయిటరుగారు పంపించారు. మీరు హోటల్లో ఉండటం అంత శ్రేయస్కరంకాదని కబురు చెప్ప మన్నారు—" అన్నాడతను.

"ఎందుకని?"

"మీకోసం ఎంత డబ్బయినా ఇస్తామని చాలామంది పెద్దలంటున్నారు. ఎలాగో అలా ఏర్పాటు చెయ్యమని ఆయనపై ఒత్తిడి తీసుకొని వస్తున్నారు. ఆయనకు మీ సంగతి తెలుసు. మీ మనసు కష్టపెట్టడం ఇష్టంలేదు. కానీ పరిస్థితిని తను అదుపులోకి తీసుకురాలేనేమోనని భయపడుతున్నారు. కాసేపట్లో మీ గదికి చాలామంది రావచ్చు. ఈలోగా మీరు నగర సంచారానికి బయ ల్దేరడం మంచిదని ఆయనన్నారు-" అన్నాడు శ్రీకాంత్.

అతనీమాట చెప్పటంలో రెండు రకాల ప్రయోజనా లున్నాయి. కాబరే నృత్యాలుచేసే మధురిమ అంత శీలవతా? అన్న సందేహం ఒకటి ఉండనే వున్నది. డబ్బుకు లొంగేదీ లేనిదీ నూటిగాకాక పరోక్షంగా అడిగినట్లవుతుంది.

ఆమె డబ్బుకు లొంగుతుందని తెలిస్తే ఏ బాధాలేదు. అలాకాక నిక్కచ్చి మనిషి అయిన పక్షంలో నగర సంచారానికి బయల్దేరుతుంది. ఒకసారి నగరంలో అడుగు

పెట్టిందంటే దేంజరా మెను అపహరించగలదు!

మధురిమ తమాషాగా తనకు మాత్రమే సాధ్యపడు తుందనిపించే ఓ నవ్వు నవ్వింది. తర్వాత నెమ్మదిగా—
"మొదట్లో నా బుద్ధి వికసించక నాకంటూ కొన్ని నియమాలేర్పరచుకున్నాను. అందులో మగవాళ్ళకు దూరంగా ఉండడమొకటి. ఇప్పుడు నా బుద్ధి వికసించడమే కాదు. శరీరం కూడా మగవాడిని కోరుతోంది. అయితే పెళ్ళి చేసుకొని ఒక మగవాడికి కట్టుబడాలని మాత్రం నేననుకోవడంలేదు. నా అందచందాలను ప్రదర్శించే నృత్యం చేస్తూ ఎందరో మగవాళ్ళను రెచ్చగొడు తున్నాను. వారిలో కొందరినైనా తృప్తిపరచవలసిన బాధ్యత నాకున్నది. అయితే ఈ ప్రపంచంలో నేనొక్కతెనే ఆడదాన్ని కాదు. నాచేత రెచ్చగొట్టబడిన మగవాడు మరెచ్చటికైనా వెళ్ళి సుఖం పొందవచ్చును. అందుకని...." అని ఆగిందామె.

శ్రీకాంత్ కుతూహలంగా — "ఏమని నిర్ణయించు కున్నారు?" అన్నాడు.

"నన్ను గాఢంగా కాంక్షించే పురుషుడి విషయంలో మాత్రమే నేను లొంగదలిచాను.—" అందామె.

"మిమ్మల్ని ఏ పురుషుడైనా గాఢంగా కాంక్షించ గలడు. ఒక పురుషుడిగా నేనీ విషయం చెబుతున్నాను" అన్నాడు శ్రీకాంత్.

మళ్ళీ నవ్వింది మధురిమ.

"గాఢమైన కాంక్ష అనేది పరీక్షించకుండా తెలుసు కోవడం కష్టం. తన ప్రాణంలో ప్రాణం అనుకునే కన్న బిడ్డకోసం తన సర్వస్వమూ అర్పించగలదు స్త్రీ. ఆఖరికి మానం కూడా అర్పించగలదు. కానీ ప్రాణం అర్పించ

కలదా? హఠాత్తుగా ఏ బందిపోటు దొంగలో, ఏ క్రూరమృగాలో గ్రామాలపై దాడిచేస్తే తల్లీ బిడ్డలు, అన్నాతమ్ముళ్ళు—ఇలా ఎందరో ఎవరి ప్రాణాన్ని వారు సంరక్షించుకోవడం కోసం చెట్టుకొకరు, పుట్టకొకరు చెదిరి విడిపోవడమన్నది ఎన్నోసార్లు ఎన్నోచోట్ల జరిగింది. అలాంటప్పుడు గాఢమైన కాంక్ష అన్న పదానికి అర్థమేలేదు. కొందరు కాంక్షను డబ్బుతో కొలుస్తారు. ఒక ఆడదానికోసం లక్షలకు లక్షలు తగలేసి అదే కాంక్ష అనుకుంటారు. డబ్బుంది కాబట్టి ఖర్చుచేస్తే అది కాంక్ష అనిపించుకోదు—"

మధురిమ చెప్పుకుని పోతూంటే శ్రీకాంత్ మధ్యలో ఆపి-"గాఢమైన కాంక్షను మీరెలా గుర్తించగలుగుతారు?" అన్నాడు.

"నాకోసం యేమైనా చేయగలగాలి!" అంది మధురిమ.

"యేమైనా అంటే — ప్రాణాలు తీసుకోవాలా?" అన్నాడు శ్రీకాంత్.

"అప్పుడది చాలా తెలివితక్కువ పరత్వ అవుతుంది. నన్ను పొందడంకోసం యేమైనా చేయాలనుకుంటాడు కానీ ప్రాణాలు తీసుకోవడానికి ఎవడూ ఒప్పుకోడు. అందువల్ల అసలుకే మోసంగదా!" అంది మధురిమ.

"మరైతే యేంచేయాలి?"

"మంగళ నా చిన్ననాటి స్నేహితురాలు. నాక్రీగంటి చూపుకోసం ఎందరో పురుషులు ఎదురుచూస్తూంటే— ఒక్క పురుషుడైనా తనను లాలించి దగ్గరకు తీసుకోవక పోతాడా అని ఎదురుచూస్తోంది. నా స్నేహితురాలిని

అంది మధురిమ.

"ఎవరా మంగళ?" అన్నాడు శ్రీకాంత్.

"మంగళా?" అంది మధురిమ.

భీమసేనుడి చేత దిష్టిచుక్కగా అభివర్ణించబడిన యువతి వారిద్దరినీ సమీపించింది. శ్రీకాంత్ షాక్ తిన్నాడు.

"ఈ షరతు చాలా దారుణం—" అన్నాడతను. ఏ పురుషుడికైనా మంగళ సమక్షమే అవాంఛనీయం.

"దారుణమైనా కాకపోయినా, కష్టమైన దేనని పిస్తుంది. ఇంతవరకూ ఈ షరతును ఎవ్వరూ అనుసరించ లేకపోయారు—" అంది మధురిమ.

"అసలు ప్రయత్నించను కూడా ప్రయత్నించరు—" అన్నాడు శ్రీకాంత్. అతనొక్కమారు మంగళను పరీక్షగా చూడాలనుకొని చూడలేక ఆ ప్రయత్నంనుంచి విరమించుకున్నాడు.

"ప్రయత్నించకేం — అలా ప్రయత్నించిన వారు మొత్తం ముగ్గురున్నారు. అయితే నాకోసం మొక్కు బడిగా మంగళ దగ్గరకు వెళ్ళిన బాపతు మనుషులువాళ్ళు. నామీద ఎంత కాంక్ష ఉన్నదో అంతటి కాంక్షనూ మంగళపై చూపగలిగినప్పుడే నా షరతు అనుసరించి నట్లవుతుంది—" అంది మధురిమ.

"అది సరే — మీరు నగర సంచారానికి వెళ్ళటం మంచిది—"

"నాకలాంటి భయాలేలేవు. ఇక్కడ నన్ను నేను రక్షించుకోగలను. భీమసేనుడు నా పక్కనుండగా నన్నెవ్వరూ ఏమీ చెయ్యలేరు—" అందామె.

శ్రీకాంత్ లేచి—"సరే-మీ యిష్టం—" అన్నాడు.

మధురిమ అతడివంక జాలిగా చూసి — "అసలు ఉద్దేశ్యం నేను గ్రహించాను. అందుకే నా షరతు చెప్పాను. కావాలంటే మంగళను నీ కూడా తీసుకుని వెళ్ళు. నన్ను కోరేవారికి నా షరతు గురించి చెప్పు. మంగళ ఎవరైనా సిఫారసుచేస్తే వారికి నన్ను నేను సంతోషంగా అర్పించుకుంటాను. ఇది తిరుగులేనిమాట. చనిపోయిన నా తల్లిమీద ఆనవేసి చెబుతున్నాను—" అంది.

"మీ మాట తిరుగులేనిదే కావచ్చు. షరతు కూడా తిరుగులేనిదే అయింది—" అన్నాడు శ్రీకాంత్.

"డబ్బున్నవాళ్ళు డబ్బుతో నన్ను కొనాలనుకుంటూంటే నేను మంగళను అడ్డువేసి కాసుకుంటున్నాను" అంది మధురిమ.

ఏమనుకున్నాడో శ్రీకాంత్—"మంగళను నాతో తీసుకుని వెడతాను—" అన్నాడు.

* * *

డేంజర్ కోపంగా శ్రీకాంత్ వంక చూసి—"ఇదన్న మాట నువ్వు సాధించుకొచ్చిన నిర్వాకం—" అన్నాడు.

మంగళ డేంజర్ వంకే చూస్తూ—"నాకు ఇతడికంటే నువ్వే బాగా నచ్చావు—" అంది నవ్వుతూ.

"తల్లీ — నాకు నువ్వూ వద్దు. నీ మధురిమా వద్దు. నేను కోరుకునేది నాకోసం కాదు — ఓ పెద్దమనిషి కోసం—" అన్నాడు డేంజర్.

"నేను నిన్ను ప్రేమిస్తున్నాను. నీకోసం ఏమైనా చేస్తాను. ఏం కావాలో చెప్పు—" అంది మంగళ.

"నన్ను ప్రేమిస్తున్నావా? ఏమిటి నాలోని

విశేషం?" వెటకారంగా అడిగాడు డేంజర్.

"గుండు. బోడిగుండున్న వాళ్ళంటే నాకు చాలా యిష్టం. చిన్నప్పుడు మా మామ్మగారికి బోడిగుండుండేది. ఆవిడెంతో మంచిది. నన్నెంతో అభిమానంగా చూసుకునేది. ఆవిడపోయినప్పుడు నేనెంతగానో ఏడ్చాను. అప్పుడు మా నాన్న నన్ను చేరదీసి ఓదార్చాడు. అసలు మా నాన్న నన్నెప్పుడూ చేరదీసేవాడుకాదు. అంత కాలం ఆయనకు జుత్తుండేది. వాళ్ళమ్మ పోయిందని గుండు చేయించుకున్నాడు. గుండున్నాన్నాళ్ళూ నన్ను బాగా చూశాడు. జుత్తు రాగానే మళ్ళీ మామూలు మనిషైపోయాడు. అప్పుడే నేననుకున్నాను. పెద్దయ్యాక ప్రేమిస్తే గుండున్నవాళ్ళనే ప్రేమించాలని!"

ఆమె నిజం చెబుతోందో వెటకారం చేస్తోందో ఇద్దరికీ అర్థంకాలేదు. డేంజర్ మాత్రం నెమ్మదిగా—"అయితే నా కోసం నీ మధురిమను ఒక్కసారి నా దగ్గరకు తీసుకొస్తావా?" అన్నాడు.

"అది తప్ప ఇంకేమైనా అడుగు. ఎందుకంటే అందుకు వేరే షరతుంది కదా!" అంది మంగళ.

డేంజర్ అప్పటికప్పుడు మంగళకు ఫోటో ఒకటి తీశాడు. క్షణాలమీద ప్రింటు చేశాడు. శ్రీకాంత్‌ని అక్కడే ఉండమని తను మధుసూదనరావు ఇంటికి బయలేరాడు.

"నా కోసం మధురిమ కష్టపడుతోంది. ఎవరికోసమో మీ డేంజర్ కష్టపడుతున్నాడు. అందరూ స్వార్థత్యాగులే!" అంది మంగళ.

డేంజర్ ఎంత దూరం వెళ్ళాడో చూద్దామనో ఏమో ఆమె వీధి గుమ్మంలో నిలబడింది. అదే మంచిదనుకున్నాడు

శ్రీకాంత్. ఆమె కాసేపు అక్కడే నిలబడితే తనకు కొద్దిసేపైనా ఆవిడ ముఖారవిందాన్ని చూసే బాధ తప్పుతుంది.

* * *

మంగళ వీధివైపే చూస్తూ అలా నిలబడింది.

రోడ్డుమీద నడుస్తున్న ఒకరిద్దరు యువకులు అప్రయత్నంగా ఆమె వంక చూసి హడిలిపోయి నడకను పరుగుగా మార్చుకుని వెళ్ళిపోయారు. మంగళ ఆ దృశ్యం చూసి ఏ మాత్రమూ బాధపడకుండా మనసారా నవ్వుకుంది.

సరిగ్గా అప్పుడే ఆమె ఆశ్చర్యపడే సంఘటన జరిగింది.

ఒక యువకుడు అదేదారిన పోతూ ఆమెను చూసి చటుక్కున ఆగిపోయి—"వాటే బ్యూటీ!" అన్నాడు.

మంగళ అతడివంక గుర్రుగా చూసి-"నాకు ఇంగ్లీషూ అర్థమవుతుంది, వేళాకోళమూ అర్థమవుతుంది—" అంది.

"నాకు ఇంగ్లీషు వచ్చు. కానీ వేళాకోళం తెలియదు" అన్నాడతను.

"పోనీ — ఇప్పుడు నువ్వేమన్నావో తెలుసునా?" అందామె.

"వాటే బ్యూటీ!" మళ్ళీ అన్నాడతను.

"అంటే అర్థం తెలుసునా?" అందామె.

"లోపలకు రావచ్చా?" అన్నాడతను.

"ఎందుకు?" అన్నదామె.

"నేనన్న మాటలకు అర్థం చెబుతాను—"

"అయితే నేనే బయటకు వస్తాను—" అందామె.

అతనేదో అనేలోగానే ఆమె రోడ్డుమీదకు వచ్చింది.

అప్పుడు రోడ్డు నిర్మానుష్యంగా వుంది. అతను చటుక్కున ఆమె చేయి పట్టుకుని దగ్గరగా లాక్కుని బుగ్గలమీద ముద్దుపెట్టుకొని ఆమెను వదిలిపెట్టి—"నిన్ను మాస్తే నిగ్రహించుకోవటం కష్టం — ఇది నడిరోడ్డయి పోయిందని జంకి ఇంతటితో వదిలాను. ఇంకెప్పుడూ నా మాటలకు అర్థాలడక్కు—" అన్నాడు.

మంగళ ఆశ్చర్యంగా అతడివంక చూసి — "నువ్వు మధురిమను గాఢంగా కాంక్షిస్తున్నావా?" అంది.

"మధురిమా? ఆమె ఎవరు?" అన్నాడతను.

అప్పటికి శ్రీకాంత్ గుమ్మంలోనికి వచ్చి ఆ యువకుణ్ని గుర్తుపట్టి—"అరే—ప్రతాప్—" అన్నాడు. వాళ్ళిద్దరికీ ముఖపరిచయం మాత్రం వుంది.

"అవును — ఇది డేంజర్ ఇల్లు కదూ!" అన్నాడు ప్రతాప్—"ఈ బ్యూటీ ఇక్కడికెలా వచ్చింది?"

"ఏదో డేంజర్ పనిమీద వచ్చింది. నువ్వు లోపలకు వస్తావా?" అన్నాడు శ్రీకాంత్.

"ష్యూర్—" అన్నాడు ప్రతాప్.

ప్రతాప్, మంగళ లోపలకు వెళ్ళారు.

"డేంజర్ ఇంట్లో లేడా?" అన్నాడు ప్రతాప్.

"కాస్సేపట్లో వచ్చేస్తాడు—" అన్నాడు శ్రీకాంత్.

ప్రతాప్ కుర్చీలో కూర్చుని జేబులోంచి పది రూపాయల నోటు తీసి — "కూల్ డ్రింక్ లేదా—ఐస్‌క్రీమేనా తీసుకురద్దూ—" అన్నాడు.

శ్రీకాంత్ నోటు అందుకున్నాడు.

"పరాయి మగాడి దగ్గర నన్నొదిలేసి పోతావా—నాకు భయం—" అంది మంగళ కంగారు నటిస్తూ.

"అద్దంలో నిన్ను నువ్వు చూసుకోనంత సేపూ—నీకే

భయముండదు. నేను వస్తాను—" అంటూ శ్రీకాంత్ కదిలాడు.

శ్రీకాంత్ గది వదలగానే ప్రతాప్ అవకాశం కోసం ఎదురుచూస్తున్నవాడిలా ఆమెను సమీపించి బలంగా కౌగలించుకొని గాఢంగా ముద్దుపెట్టుకున్నాడు.

మంగళ ఉక్కిరిబిక్కిరై పోయింది. అతడి ఆవేశం ఆమెకు ఆశ్చర్యంగా వుంది. ఇలా జరుగుతుందని ఆమె వ్రూహించినట్లు లేదు.

ప్రతాప్ ఆమెను వదిలిపెట్టి—"వాటే బ్యూటీ— అంటే ఏకాంతంలో నేను చెప్పే వివరణ ఇలా గుంటుంది—" అని—"నీతో కాసేపు మాట్లాడాలనే శ్రీకాంత్‌ను బయటకు పంపాను. నాకు నువ్వు కావాలి. ఎప్పుడు ఎలా దొరుకుతావో చెప్పు. నీతో నాకు చాలా పని వుంది—" అన్నాడు.

"నాతోనా? మధురిమతోనా?"

"మధురిమా? ఈ పేరు ఇందాకా రోడ్డుమీద కూడా అన్నావు. ఎవరా మధురిమ!"

"మధురిమ పేరు నీకు తెలీదంటే నేను నమ్మను—" అన్నదామె.

"నీ నమ్మకంతో నాకు నమ్మకంలేదు. ముందా మధురిమ ఎవరో చెప్పు—" అన్నాడు ప్రతాప్.

"ప్రముఖ కాబరే నర్తకి! ఈ రోజు హోటల్ స్వప్నాలో ఆమె ప్రదర్శన వుంది—" అంది మంగళ.

"అలాటిదేదో వున్నదని విన్నాను. కానీ నర్తకి పేరు నాకు గుర్తులేదు. అయినా అలాంటి నృత్యాలంటే నాకు ఆసక్తి లేదు—" అన్నాడు ప్రతాప్.

"అయితే ఈ రాత్రి నువ్వామె నృత్యం చూడ్డానికి

వెళ్ళటం లేదా?"

"లేదు—"

"కావాలంటే నీకు టికెట్ ఏర్పాటు చేయగలను—"

"వద్దు. నాకు నువ్వే కావాలి!"

తొలిసారిగా మంగళ కనులలోనికి సిగ్గువచ్చింది. ఆమె ప్రతాప్ వంక చూసింది. అతడి చూపులకు తట్టుకోలేక ఆమె చూపులు నేలవ్రాలాయి.

"నిజంగా నువ్వు నన్ను ప్రేమిస్తున్నావా?"

"అబద్ధపు ప్రేమలు నాకు తెలియవు. నాకు నిజంగా నువ్వు కావాలి!"

"అయితే నన్ను పెళ్ళి చేసుకుంటావా?" సూటిగా అడిగింది మంగళ.

"ఇప్పట్లో నా పెళ్ళి జరగదు—" అన్నాడు ప్రతాప్.

"ఎందుకని?"

"నాలో కొన్ని లోపాలున్నాయి—"

"ఏమిటా లోపాలు?" అని—"వైద్యం చేయించుకోలేకపోయావా?" అనడిగింది మంగళ.

"అవి వైద్యానికి లొంగే లోపాలు కావు. క్షుద్ర శక్తులకు సంబంధించినవి—"

"క్షుద్ర శక్తులా?" ఆశ్చర్యంగా, భయంగా అడిగింది మంగళ.

"అవును—క్షుద్ర శక్తులే!"

మంగళ ఒక్క నిమిషం మాట్లాడలేదు. తర్వాత—"ఏమిటా లోపాలు? నాకు చెప్పు—" అంది.

"నామీద కొన్ని క్షుద్రశక్తులు ప్రయోగించబడ్డాయి. అవి నన్ను హఠాత్తుగా వశపరుచుకొని మళ్ళీ వదిలిపెడు

తూంటాయి. అవి నన్ను వశపర్చుకున్నప్పుడు నేను మామూలు మనిషిలా ప్రవర్తించలేను—"

"కొంపదీసి ప్రస్తుతం నువ్వు క్షుద్ర శక్తి వశంలో లేవుగదా!" భయంగా అంది మంగళ. అతడు తన్నంత గాఢంగా వాంఛిస్తున్నాడంటే అది క్షుద్ర శక్తి ప్రభావమేమోనని ఆమెకు అనుమానం వచ్చింది.

"క్షుద్రశక్తి వశంలో ఉంటే ఇలాగుండును. ఆ రూపానికి నువ్వు తట్టుకోలేవు. అందుకే నేను ప్రస్తుతం భేతాళపూజ చేస్తున్నాను. ఆ పూజ ఒక్కటే నన్ను క్షుద్ర శక్తుల బారినుండి రక్షించగలదు—" అన్నాడు ప్రతాప్.

"భేతాళ పూజా? అదెలా చేస్తారు?" అంది మంగళ కుతూహలంగా.

"భేతాళ విగ్రహం, ఒక చాకు, ఒక నిమ్మకాయ, ఇంత ఉప్పూ, కారం — అంతే! సరదాగా వుంటే ఆ పూజ నువ్వూ చూద్దువుగాని—" అన్నాడు ప్రతాప్.

మంగళకు అదంతా తమాషాగా వుంది. అతడు ఖేళా కోళ మాడుతున్నాదేమోనని ఆమెకు అనుమానం కూడా వచ్చింది.

"అసలు భేతాళ పూజ గురించి నీకెవరు చెప్పారు?" అందామె.

"అఘోరీ బాబా!" అన్నాడు ప్రతాప్.

"అఘోరీబాబా నీకూ తెలుసా?" అంటూ గదిలో ప్రవేశించాడు శ్రీకాంత్. అతడి చేతిలో మూడు అయిస్‌క్రీం కప్పులున్నాయి.

ముగ్గురూ మూడూ అందుకొన్నాక—"నీకు అఘోరీ బాబా తెలుసా?" అన్నాడు ప్రతాప్.

"నాకు తెలియదు. కానీ డేంజర్ కు తెలుసు—"

"ఎలా తెలుసు?"

"అది మాత్రం నాకు తెలియదు—"

ముగ్గురూ అయిస్ క్రీం తిన్నారు.

మంగళ లేచి నిలబడి—"నేనూ, ఇతనూ హోటలుకు వెడతాం—" అంది.

"అప్పుడే వెళ్ళిపోతావా?" శ్రీకాంత్ కంగారుగా అన్నాడు.

"మీ డేంజర్ దగ్గర నా ఫోటో వుందిగా— నేను ఇక్కడుండి చేసేదేముంది?" అంది మంగళ.

"నేను నీతో హోటలుకు వస్తానని ఎలాగను కున్నావ్?" అన్నాడు ప్రతాప్.

"నేను కావాలనుకొంటే నాతో వస్తావు!" అంది మంగళ.

"అతను నిన్ను కావాలనుకోవడమా? జాహ్నవిలాంటి అందమైన అమ్మాయి అతణ్ని ప్రేమిస్తే జాతకాలు కలవలేదని కాదన్నాడు. పెద్దల మాటలేనిదే ఏ అమ్మాయి జోలికీ వెళ్ళడతను—" అన్నాడు శ్రీకాంత్.

"జాహ్నవి ఎవరు?" అంది మంగళ.

"జాహ్నవి ఎవరో చెప్పడానికైనా నీతో కొంత దూరం వస్తానులే—" అన్నాడు ప్రతాప్.

ఇద్దరూ ఆ ఇంట్లోంచి బయటపడ్డాక—"నేను నిన్ను కావాలనుకొంటున్నట్లు నలుగురికీ చెప్పకు. నేను శ్రీరామ చంద్రుడికంటె గొప్ప నీతిమంతుడనని ప్రజల్లో ఓ సదభి ప్రాయముంది. అది పోగొట్టుకోవటం నాకిష్టముండదు—" అన్నాడు ప్రతాప్.

"జాహ్నవి ఎవరో చెప్పు—" అంది మంగళ.

"అవన్నీ తర్వాత చెబుతాను. ముందు నీ హోటలు గదికి వెళదాం—" అన్నాడు ప్రతాప్.

"అక్కడకు వెళ్ళి మధురిమను చూస్తే ఇంక నువ్వు నా ముఖం కూడా చూడవు—" అంది మంగళ.

"నీకా భయం అక్కర్లేదు—" అన్నాడు ప్రతాప్.

"ఎందుకని?"

"ఇందాకా నువ్వు జాహ్నవిని గురించి అడిగావు. సృష్టిలోని మొత్తం అందాన్నంతా భగవంతుడు జాహ్నవికే ఇచ్చేశాడు. మిగులూ తగులూ ఏదైనా వుంటే మధురిమలాంటి వాళ్ళకు ఇచ్చి వుంటాడు. జాహ్నవికే చలించలేదు నేను. నీ మధురిమకు చలించను—"

"అంటే నేను అంగత్తెను కాదని ఒప్పుకొంటావన్న మాట!" అంది మంగళ.

"అందం సంగతలా వుంచు. రుచి సంగతి తీసుకో. తియ్యగావుండే పరవాన్నం కంటె కుంకుమ రసంలా వుండే బీరంటే నే ఎంతోమందికి మోజు. జాహ్నవి అందమైనదని అంతా అంటారు. కానీ నాకు నిన్ను చూస్తే కలిగిన ఆకర్షణ జాహ్నవిని చూస్తే కలగదు. నిన్ను చూడగానే కావాలనిపిస్తుంది. మనసు వశం తప్పుతుంది—"

ప్రతాప్ మాటలు మంగళకు చాలా ఆనందాన్ని కలిగించాయి. ఇద్దరూ హోటలు గది చేరుకొన్నారు. మంగళ ప్రతాప్‌ని మధురిమకు పరిచయం చేసింది.

* * *

"నువ్వు చాలా అదృష్టవంతుడివి. నా స్నేహితురాలి

మెప్పు పొందవు. ఆమెపై చూపే నీ ప్రేమ నిజాయితీని నిరూపించుకున్నావంటే నన్ను గెల్చుకొన్నట్లే!" అంది మధురిమ.

"గెల్చుకొని నినేం చేసుకోను?" అన్నాడు ప్రతాప్ ఆశ్చర్యంగా.

మధురిమ దెబ్బతిన్నట్లు అతడివంక చూసి—"నిజంగా తెలియకే అడిగావా ఈ ప్రశ్న?" అంది.

"అవును మరి—నాకావలసింది మంగళ — నువ్వు కాదు—"

మధురిమ ప్రతాప్ వంక ఆశ్చర్యంగా చూసింది. మనిషి ఎంతో గొప్పగా, హుందాగా వున్నాడు. ఆ రెంటికీ తోడు గర్వం కూడా వున్నదా? అది గర్వమే అయితే సామాన్యమైన గర్వంకాదు. సమస్త పురుష ప్రపంచాన్నీ తనకు బానిసలుగా చేసుకోగల సామర్థ్యమున్న మధురిమను కూడా లక్ష్యం చేయనంతటి గర్వం!

"అంటే నువ్వు మంగళను నా కోసం కోరుకోలేదా?"

"నీ కోసం కాదు—నా కోసం కోరుకొన్నాను—"

మధురిమ బుగ్గలు కోపంతో ఎరుపెక్కాయి. మంగళకిదంతా తమాషాగా వుంది. ఇలా జరుగుతుందని ఆమె అనుకోలేదు. ప్రతాప్ పై ఆమెకు మనసులో అభిమానం పెరగసాగింది.

"అయితే విను. నాకోసం కోరుకొన్న వాళ్ళకే మంగళ లభిస్తుంది—"

ప్రతాప్ ఓ క్షణం మధురిమను పరిశీలించి చూశాడు. తర్వాత మంగళను చూశాడు, మనసులో ఏదో

గణించుకొని నిట్టూర్చాడు. అప్పుడు మళ్ళీ మధురిమవంక చూసి—"మంగళను వదులుకోవటం కష్టమే! కానీ నిన్ను భరించలేను. ఆమెను వదులుకోక తప్పదు. సెలవు. సారీ మంగళా!" అంటూ గది వదిలిపెట్టాడతను.

మంగళ అసహాయంగా మధురిమవంక చూసింది. తన కోసం తనను ప్రేమించిన అపురూపమైన ఆ యువకుడిని వదులుకోవటం కష్టమేననిపించిందామెకు. అయితే తనేం చేయగలదు?

మధురిమ ఆవేశంతో పిడికిళ్ళు బిగించి సోఫాలో కూలబడి—"భీమసేన్!" అంది.

భీమసేనుడామె దగ్గరకు వచ్చి-"చెప్పండి మేడమ్!" అన్నాడు.

"అతను గుర్తున్నాడా?" అందామె.

"వున్నాడు—"

"అతను నా మనసు కష్టపెట్టాడు—"

"ఊఁ."

"ఊఁ ఏమిటి—వెళ్ళు!" అంది మధురిమ.

భీమసేనుడు గది వదిలిపెట్టాడు.

మంగళ కంగారుగా మధురిమవంక చూసి—"ఇప్పుడేమవుతుంది మధూ?" అని అడిగింది.

"నీకు సైన్సు తెలుసా?" అంది మధురిమ. మంగళ అడ్డంగా తలాడించింది.

"ఈ ప్రపంచంలోని ప్రతి వస్తువూ ప్రోటాన్లు, ఎలక్ట్రాన్లు, న్యూట్రాన్లు కలిసిన మిశ్రమం. అవి కంటికి కనిపించని సూక్ష్మకణాలు. భగవంతుడు ఆ సూక్ష్మకణాలను ఒక్కచోట చేర్చి మనుషులుగా తయారుచేశాడు. భీమ

సేవుడు మనుషుల్ని కణాలుగా మార్చేస్తాడు—" అంది మధురిమ.

మంగళ కంగారుగా—"మధూ—నీకతడిమీద అంత కోపమెందుకు?" అంది.

"అతడు కేవలం నన్నవమానించడానికి ఇక్కడకు వచ్చాడు—"

"లేదు—అతడి అభిరుచులు వేరనుకొంటాను. ఈ వూళ్ళోనే జాహ్నవి అని ఒకామె వున్నదట. అందచందాల్లో ఏ అడదైనా ఆమె తర్వాతనేనట. అతడామెను కూడా కాదన్నాడట—" అంది మంగళ.

"అందచందాల్లో ఏ అడదైనా ఆమె తర్వాతనే అని ఎవరన్నారు? అ ప్రతాపే అయుంటాడు. అవునా?" అంది మధురిమ. మంగళ తలాడించింది. "ప్రస్తుతానికి ఖాళీయేగదా—ఓసారి వెళ్ళి ఆమెను చూసివద్దామా?"

"ఆమె అడ్రసు నాకు తెలియదు—"

మధురిమ ఆలోచనలోపడింది. ఆమె ఏదో అనేలోగా గది తలుపు చప్పుడయింది.

"ఎవరయుంటారు?" అంది మధురిమ.

"వెళ్ళి తలుపు తీసేదా?" అంది మంగళ.

"ఊc."

మధురిమ దృష్టి తలుపులవైపే సారించింది. మంగళ నెమ్మదిగా అడుగులు వేసుకొంటూ వెళ్ళి తలుపులు తీసింది.

ఒక యువకుడు చటుక్కున దురుసుగా లోపలకు ప్రవేశించాడు. మంగళకు అతడి ధోరణి అర్థంకాలేదు.

ఆమె అతణ్ణి ఆపాలనుకొంది. అతనే విసురుగా తలుపులు వేశాడు.

"ఎవరున్నవ్వ్?" అంది మంగళ.

"నా పేరు రామకృష్ణ—" అంటూ మధురిమవైపు నడిచాడు.

రామకృష్ణ అన్న పేరు వింటూనే మధురిమ సోఫాలోంచి లేచి నిలబడింది. ఒక అడుగు ముందుకుగానీ వెనక్కి గానీ వేయకుండా బొమ్మలా నిలబడిపోయింది.

ఈలోగా అతనామెను సమీపించాడు.

"నువ్వా?" అంది మధురిమ. ఆమె కళ్ళలో భయం స్పష్టంగా అగుపడుతోంది.

"అవును— నేనే!" అన్నాడతను. 'అతడి చూపులు క్రూరంగా వున్నాయి—"భీమసేనుడు పక్కన లేకుండా ఎప్పుడు దొరుకుతావా అని చూస్తున్నాను. ఇప్పటికి దొరికావు—"

(ఇంకా వుంది)